

Begzin Javuhulan

JUTRA V pustinjo prihrumel je vetra val,
da belo jurto bi odtrgal s tal.

A jurta maha v njem iz zadnjih sil
z upornostjo labodjih belih kril.

Srce prebada bol mi in v oči
zanesel mi nemir je veter zli.

Če jurto veter s klini vred izdre,
kje moja naj ljubezen sanja še?

Brez tebe noč sem, ki ni lune v njej,
brez tebe tak sem kot drevo brez vej.

A kadar prideš in sem s tabo spet,
sem kakor z roso orošeni cvet.

SÉDEL SEM Sédel sem za svojo mizo,
ZA SVOJO luna k meni je prišla.
MIZO Noč je že uprla vesla
k pesmi tja v temi vodá.

Blaga luč oči mi boža,
jim pošilja medli svit.
Célo noč pero se speši,
da ujame misli nit.

Kakor nafto iščem rudo
besedí sred nočnih jam.
Jutri pojdem k srcem bližnjih
z vsem, kar danes izkopam.

Vetra val ob okno pljuska,
z brega drevje šelesti.
Mojim kiticam se sama
láska vrsta melodij.

PEŠČENA Peščena Gobi, ko iz dalje ugledal
GOBI sem tvojo nago zemljo izsušeno,
mi rekel je spomin: prav tak si tekal
ves nag po njej, ko z njo si bil še eno.

Pri mami rasel sem in že zamlada
 oblekli so me, kakor se spodobi.
 A danes res že vrsta je na tebi,
 da se zeleno oblečeš, moja Gobi.

ŠTIRJE LETNI *Pomlad*

ČASI PO
 JAPONSKO

Jata črnih vran
 je posedla po gnoju
 in zoblje zmrzal.

Poletje

Lena kamela
 komaj lovi sapo
 in kliče zimo.

Jesen

Človeško telo
 je kot prezreli sadež
 bronasto temno.

Zima

V zavetju gorá
 hiti po stezici
 čreda v zimsko stajo.

POMLADNA
 PESEM

Obula je ledene škornje,
 oblekla kožuh iz snega,
 zgrabila bič,
 spleten iz meteža
 in švrknila človeka po kolenih.

On pa je stal tri dni,
 sto dni
 in grdo vreme klel.

A danes, ko zasinil dan je novi,
 v galopu je prišla pomlad, skočila s konja,
 človeku kot prijatelju povodec vrgla
 in z mladim ognjem se pognala v boj
 vkup s stepo in z zaveznički gozdovi.

Od snežnega kožuha so letele štrene,
 vsa zasolzena zima je ječala,
 prostó, na glas zadihala je stepa
 in vse bolj je pomlad napredovala.

Kot z lento se opasala je z reko,
 ki se stalila je in napolnila,
 vsak list na vsaki veji je odprla,
 vse šelestenje in šumenje zbrala v zbor
 in z njim zapela pesem o človeku,
 ki kot v skalovju bor
 se ni priklonil zimi.

Dolgorin Njama

POMLAD Pomlad ti moja pisana,
 v čem si se utelesila?
 Si v šumni potok zlila se,
 si v popje spremenila se?
 Morda pod snegom skrita si,
 si sonce, ki z višav žari?
 Pomlad ti moja pisana,
 očem vsem vidna, glasna vsa!
 Pod oknom zvončkov sem nabral,
 jim tvoj nadih je nežnost dal?
 Srce mi fantovsko drhti,
 si v njem se pritajila ti?
 Si skrila se mi pod napušč,
 mi v stih ti vtihotapiš luč?
 Povsod te sanjam, kamor grem
 in če ozrem se, tebe uzrem.

ŽERJAV Visoko je dvignil glavó,
 z jeklenimi pleči uprl se ob steno višav,
 zravnán, vitkostas kakor žarek z neba,
 silak velikanski —
 žerjav.

Z rokami je malce privzdignil sonce
 in krog njegovih razbeljenih žarkov
 obsmodil puhaste črne oblake,
 da zasijalo bi sonce vsak dan,
 zasijalo nam.